Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 290 van 21 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE**
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien de oude titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 30 december 2025 met refertenummer 135009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 april 2021, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfkaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 8 oktober 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 17 januari 2022 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische vader, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 14 juli 2022 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Verzoeker diende op 9 augustus 2022 voor de derde maal, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 7 februari 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Bij arrest nr. 289 024 van 16 mei 2023 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.8. Op 16 november 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Opnieuw stelde verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 304 901 van 16 april 2024 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.10. Verzoeker diende op 16 mei 2024, wederom in functie van zijn Belgische vader, een vierde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 7 november 2024 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.12. Bij arrest nr. 322 669 van 28 februari 2025 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 7 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.13. Op 1 april 2025 diende verzoeker, nog steeds in functie van zijn Belgische vader, een vijfde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.14. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 17 september 2025 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.15. Verzoeker diende op 6 oktober 2025, in functie van zijn Belgische vader, voor de zesde keer een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een burger van de Europese Unie.

1.16. Op 19 november 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker per aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.10.2025 werd ingediend door:

Naam: [B.]
Voorna(a)m(en): [M.A.]
Nationaliteit: Ghana
[…]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische vader, de genaamde [B.J.Y.] (RR: […]) in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt: "§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1: 2° de rechtstreekse

bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. (…); "

Betrokkene is ouder dan 18 jaar. Om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, dient betrokkene aan te tonen ten laste te zijn van zijn Belgische vader. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Het betreft een cumulatieve voorwaarde dat op beide ogenblikken moet worden aangetoond.

Betrokkene heeft reeds eerder exact dezelfde aanvragen ingediend. De vorige aanvraag dateert van 01.04.2025 dewelke werd geweigerd op 17.09.2025. Die beslissing werd aan betrokkene betekend per aangetekende zending. Huidige aanvraag is betrokkenes 6de aanvraag.

Betrokkene voldoet opnieuw niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Reeds in eerdere beslissingen werd aangehaald dat betrokkene zelf geruime tijd onafgebroken tewerkgesteld is. Betrokkene is dus maanden voor het indienen van deze aanvraag gezinshereniging, en ook tijdens de behandelingstermijn, economisch actief in België. Natuurlijk is het goed dat betrokkene zich tracht te integreren op de Belgische arbeidsmarkt, maar in het kader van onderhavige aanvraag gezinshereniging dient betrokkene ook voorafgaand aan de aanvraag, net als op het ogenblik van het nemen van de beslissing, ten laste te zijn van de referentiepersoon. Gezien zijn tewerkstelling, is het redelijk te stellen dat betrokkene wel degelijk reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien en dus niet ten laste is van de referentiepersoon (RvS, arrest nr. 260.508, dd. 19.08.2024; RvS, arrest nr. 260.507 dd. 19.08.2024; RvS, arrest nr. 259.251 van 26.03.2024). Bewijs van het tegendeel ligt niet voor.

Het gegeven dat betrokkene sedert aankomst in België en tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Er dient besloten te worden dat niets erop wijst dat er heden sprake is van een reële financiële/materiële afhankelijkheid van betrokkene ten opzichte van de referentiepersoon. Het is redelijk te oordelen dat betrokkene bezwaarlijk als ten laste van de referentiepersoon kan worden beschouwd aangezien hij zelf in zijn levensonderhoud kan voorzien door middel van bestaansmiddelen uit arbeid en dat het tegendeel haaks staat op de voorwaarden voor het verblijfsrecht dat hij erkend wenst te zien.

Gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, wordt de termijn voor het binnenbrengen van stukken niet verder afgewacht.

Betrokkene voldoet niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2 van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredig-heidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

"[…]

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt gemotiveerd door te stellen dat verzoeker onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een afhankelijkheids-verhouding ten overstaan van zijn vader. Dit wordt enkel en alleen gemotiveerd door verwerende partij door aan te halen dat verzoeker reeds tewerkgesteld is in België ondertussen.

Het wordt uiteraard niet betwist dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en hij bijgevolg moet aantonen dat hij ten laste is van zijn Belgische vader.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 4° juncto artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt dat verzoeker het recht heeft om zijn Belgische vader te vervoegen in België indien hij op cumulatieve wijze heeft voldaan aan de volgende voorwaarden:

● Verzoeker is ten laste van de Belgische referentiepersoon en vervoegt of begeleidt deze in België;
● De Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende, en regelmatige bestaans-middelen;
● De Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Verzoeker wenst hierbij te accentueren dat hij documenten voorlegt die aantonen dat hij aan bovenstaande voorwaarden heeft voldaan. In de bestreden beslissing wordt hier zelfs niet naar verwezen, ze worden gewoonweg genegeerd. Er wordt geen enkele motivering geformuleerd waarom deze niet in overweging worden genomen. Verwerende partij schendt hierbij haar motiverings-verplichting aangezien zij gehouden is om alle stukken dewelke aan haar beoordeling worden voorgelegd te analyseren en afdoende te motiveren.

Het begrip 'afhankelijkheid' en "ten laste zijn' wordt in de wet niet gedefinieerd. Echter, in de praktijk wordt het ten laste zijn van iemand beschouwd als een financiële situatie, bestaande uit:

● De onvermogendheid van de persoon die ten laste is;
● Het voldoende vermogen van de persoon van wie ten laste is, om financieel voor de ander in te staan;
● De werkelijke financiële ondersteuning van de vermogende aan de person ten laste;
● Het bewijs van deze financiële ondersteuning in het verleden.

Het begrip ten laste zijn vereist volgens uw Raad vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Het ten laste zijn is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-432/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Verzoeker legt verschillende documenten voor die zijn afhankelijkheid aantonen ten opzichte van zijn vader voordat hij naar België kwam en in zijn land van herkomst, Ghana, verbleef.

Verwerende partij ontkent niet dat er een situatie van afhankelijkheid was toen verzoeker nog in zijn land van herkomst, Ghana, verbleef.

Verwerende partij beweert echter wel dat deze afhankelijkheid van verzoeker ten opzichte van zijn vader niet meer bestaat hier in België aangezien verzoeker op heden werkt en hier een maandelijks loon voor ontvangt.

Verwerende partij baseert haar enige motivatie op het feit dat verzoeker in België werkt en hierdoor op geen enkele manier nog aanspraak kan maken op gezinshereniging met zijn vader op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° Vw.

De wet vereist echter niet dat de afhankelijkheid ten aanzien van de referentiepersoon blijft voortbestaan wanneer verzoeker naar België komt. Er kan aan verzoeker bijgevolg niet verweten worden dat hij werkt nu hij in België verblijft. Het voegt een voorwaarde toe aan de wet, wat niet tot de bevoegdheid behoort van verwerende partij, en is in strijd met artikel 40ter Vreemdelingenwet.

De aanvraag an sich geeft verzoeker de mogelijkheid om te werken. Zolang de aanvraag loopt is verzoeker namelijk in het bezit van een bijlage 19ter die hem toelaat te werken. De wetgever heeft met andere woorden de mogelijkheid gegeven te werken tijdens een lopende aanvraag.

Verwerende partij toont aan de hand van de bestreden beslissing dat vanaf verzoeker de wet uitoefent zoals voorgeschreven, door te werken aan de hand van zijn bijlage 19ter, hij automatisch niet meer voldoet aan de voorwaarden met oog op gezinshereniging met zijn vader. Deze interpretatie van de wet komt allesbehalve overeen met de bedoeling van de wetgever.

Er kan niet worden vanuit gegaan dat omdat verzoeker werkt, hij niet meer afhankelijk is van zijn vader. Verzoeker is van nul gestart en is niet zomaar plotseling in staat zelf te huren en volledig voor zijn eigen onderhoud in te staan. Het is uiterst onredelijk van verwerende partij te veronderstellen dat dit wel het geval zou zijn.

Verwerende partij moffelt alle relevante neergelegde documenten door verzoeker weg door zich enkel en alleen te focussen op het feit dat verzoeker momenteel in België werkt. Er wordt geen vermelding gemaakt van de neergelegde documenten, laat staan een motivering hierover geformuleerd waarom deze al dan niet in rekening worden gehouden.

Daarbovenop werd er op datum van 17 september 2025 tevens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van verzoeker naar aanleiding van een aanvraag tot gezinshereniging met zijn vader op basis van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet die hij indiende op datum van 1 april 2025. Verzoeker werd in kennis gesteld van deze beslissing op datum van 7 oktober 2025.

Deze beslissing heeft exact dezelfde inhoud als de bestreden beslissing. Gezien de korte tijdspanne tussen de twee weigeringsbeslissingen is het overduidelijk dat verwerende partij geen enkele moeite heeft gedaan om enig onderzoek te voeren en zij gewoonweg de weigeringsbeslissing van 17 september 2025 gekopieerd heeft naar de bestreden beslissing van 19 november 2025. Bestreden beslissing houdt op geen enkel vlak een bijkomende motivering in, wat een flagrante schending inhoudt van de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De beslissing houdt dan ook een schending in van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht.

Bovendien schendt verwerende partij met de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien verwerende partij moet motiveren waarom er ondanks het grote aantal voorgelegde documenten, geen sprake kan zijn van een afhankelijkheidsverhouding met de referentiepersoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgelegd. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing om ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 457).

In casu werd niet zorgvuldig tewerk gegaan door de verwerende partij, nu niet geoordeeld en gemotiveerd werd waarom de elementen in het administratieve dossier niet kunnen worden beschouwd als het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon. Verwerende partij dient namelijk rekening te houden met alle elementen die verzoeker aanbrengt, en waarover zij beschikken in het administratieve dossier, en deze afdoende te motiveren.

Hoewel verzoeker aantoont aan de hand van verschillende documenten dat hij als onvermogend kan worden beschouwd en afhankelijk was van zijn vader ten tijde zijn verblijf in zijn land van herkomst, Ghana. Bovendien blijkt uit het samenwonen ook de afhankelijke relatie op vandaag. Verzoeker woont kosteloos bij zijn vader om een leven te kunnen opbouwen via zijn werk. Hij kan momenteel onmogelijk zelf een borg, huur, en inboedel voorzien.

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, nu er geen afdoende motivering werd gegeven waarom er niet zou worden voldaan aan de voorwaarde van het 'ten laste' zijn van de referentiepersoon.

Uit het bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is genomen nu verwerende partij niet motiveert waarom de aangevoerde elementen en de elementen in het administratief dossier dat ter beschikking staat van verwerende partij, niet kan worden beschouwd als een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon.

Ondanks de voorgelegde stukken en feitelijke omstandigheden, concludeert de verwerende partij zonder meer dat er geen machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden op grond van gezinshereniging kan worden verleend aan de hand van de voorgelegde stukken en de elementen in het administratief dossier van verzoeker. Verwerende partij laat na te motiveren waarom verzoeker niet 'ten laste' zou zijn van de referentiepersoon, zijn Belgische vader. Men weigert zelfs uitdrukkelijk de stukken te onderzoeken of te motiveren waarom deze irrelevant zouden zijn.

Zodoende schendt de verwerende partij het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, en de materiële motiveringsverplichting.

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *"afdoende"*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers verblijfsaanvraag wordt afgewezen omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te genieten. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker financieel of materieel afhankelijk is van zijn Belgische vader, aangezien hij reeds maanden voor het indienen van de verblijfsaanvraag in België begon te werken en hij ook tijdens de behandelingsperiode van deze aanvraag was tewerkgesteld in het Rijk. Verweerder concludeerde dat verzoeker zelf in zijn levensonderhoud kan voorzien door middel van bestaansmiddelen uit arbeid en niet kan worden beschouwd als ten laste van zijn vader, die hij stelt te willen vervoegen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt.

Het gegeven dat verweerder bij het motiveren van een beslissing aangaande een herhaalde aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, waarbij geen nieuwe echt relevante stukken werden aangebracht, een argumentatie voorziet die grotendeels dezelfde is als deze die is opgenomen in een voorgaande beslissing, houdt niet in dat er enig motiveringsgebrek zou zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling voorziet dat een bloedverwant in neergaande lijn van een Belgisch onderdaan, ook indien hij ouder is dan achttien jaar, een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij ten laste is van de Belgische onderdaan die hij begeleidt of vervoegt.

Verzoeker betoogt in wezen dat verweerder het feit dat hij na zijn aankomst in het Rijk is beginnen werken en hierdoor een eigen inkomen kon verwerven niet vermocht te betrekken bij de beoordeling of is voldaan aan de in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste dat een bloedverwant in neerdalende lijn, die ouder is dan achttien jaar, slechts een recht op verblijf in functie van zijn Belgische ouder kan laten gelden indien hij ten laste is.

Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker hierbij een standpunt verdedigt dat geen steun vindt in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde immers reeds meermaals dat de afhankelijkheidsband tussen een statische Belg en een bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan achttien jaar niet alleen dient te bestaan op het ogenblik dat de aanvrager nog verblijft in het land van herkomst, maar ook op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging en van het nemen van de beslissing aangaande de verblijfsaanvraag (RvS 26 maart 2024, nr. 259.251; RvS 13 juni 2022, nr. 14.931 (c); RvS 28 maart 2022, nr. 253.373; RvS 6 november 2019, nr. 245.995 en RvS 6 november 2019, nr. 245.996).

Daarnaast kan ook niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat verzoeker met zijn argumentatie het gewijsde van het arrest nr. 322 669 van 28 februari 2025 miskent. In dit arrest stelde de Raad omtrent verzoekers standpunt al het volgende:

"[…] De Raad wijst er vooreerst op dat de huidige zaak een aanvraag om gezinshereniging betreft van een derdelander in functie van een statische Belg. Bijgevolg kan verzoekende partij in casu niet dienstig naar rechtspraak van het Hof van Justitie verwijzen.

Verder dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet betwist dat zij reeds sinds maart 2022 onafgebroken tewerkgesteld is in België. Evenmin doet zij met haar bloot betoog afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij dat het gaat om een regelmatige, onafgebroken tewerkstelling sedert meer dan twee jaar waarbij het gaat om een voltijdse tewerkstelling en de daaruit voortvloeiende bestaansmiddelen dus niet als gering of beperkt kunnen worden beschouwd.

De Raad wijst erop dat er slechts sprake is van een onherroepelijk vastgesteld recht indien de overheid heeft vastgesteld dat de wettelijke voorwaarden zijn vervuld en zij aldus het verblijfsrecht heeft erkend. De erkenning van het recht op gezinshereniging vereist niet enkel dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag. Dit geldt eveneens indien de aanvrager daartoe op het ogenblik van de beslissing moet voldoen aan bijkomende voorwaarden, zoals te dezen het ten laste zijn (cf. RvS 30 maart 2018, nr. 241.179). Uit het gegeven dat verzoekende partij over eigen inkomsten in België beschikt kan redelijkerwijze worden afgeleid dat zij niet ten laste is van de Belgische referentiepersoon (cf. RvS 6 november 2019, nr. 245.995 en RvS 28 maart 2022, nr. 253.373).

Verwerende partij heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoekende partij bezwaarlijk als ten laste van de referentiepersoon kan worden beschouwd aangezien zij zelf in haar levensonderhoud kan voorzien door middel van bestaansmiddelen uit arbeid, hetgeen haaks staat op de voorwaarden voor het verblijfsrecht dat zij erkend wenst te zien. Daarnaast toont verzoeker niet met enig concreet bewijsstuk aan dat zij uit haar arbeid een dergelijk beperkt inkomen genereert dat haar niet toelaat in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet.

Het motief betreffende de eigen tewerkstelling van verzoekende partij volstaat om de bestreden beslissing te schragen. […]"

Verzoeker kan, gezien het voorgaande, niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder een voorwaarde aan de wet toevoegt door te vereisen dat hij dient aan te tonen dat hij ook na zijn vertrek uit zijn land van herkomst ten laste is van de Belgische ouder die hij wenst te vervoegen in het Rijk.

Zijn betoog dat hij documenten aanbracht die aantonen dat hij, toen hij nog in Ghana verbleef, werd gesteund door zijn vader, doet geen afbreuk aan verweerders vaststelling dat hij na zijn vertrek uit dit land zelf professioneel actief is geworden, waardoor hij in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien en dus niet als ten laste van zijn Belgische vader kan worden beschouwd. Het is niet kennelijk onredelijk of incorrect om aan te nemen dat een vreemdeling vanaf het ogenblik dat hij zelf een inkomen verwerft waarmee hij in zijn levensonderhoud kan voorzien niet (langer) – noch in zijn land van herkomst, noch elders – als ten laste van een ander persoon kan worden beschouwd.

Verzoekers betoog dat hij door een verblijfsaanvraag in te dienen ingevolge de Belgische regelgeving in de mogelijkheid wordt gesteld om te werken en een inkomen te verwerven in België leidt niet tot het besluit dat verweerder verkeerdelijk heeft vastgesteld dat hij niet langer ten laste is van zijn vader. Indien verweerder op het ogenblik dat hij dient te oordelen of een vreemdeling een recht op verblijf kan ontlenen aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vaststelt dat deze vreemdeling niet aan één van de in voormelde wetsbepaling voorziene voorwaarden voldoet, dan kan hij, gelet op de rechtspraak van de Raad van State, geen recht op verblijf erkennen. Het feit dat in de Belgische regelgeving, meer specifiek in artikel 16 van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden, is bepaald dat het louter *"inroepen"* van een recht op verblijf op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet volstaat om over een toelating om te werken te beschikken en dat een vreemdeling van deze mogelijkheid gebruik maakt – wat kan leiden tot misbruiken, aangezien zonder enige beperking herhaalde malen een recht op gezinshereniging kan worden ingeroepen en een vreemdeling die geen enkel recht op verblijf kan genieten hierdoor toch onbeperkt kan werken in het Rijk – wijzigt immers niets aan de voorwaarden die zijn opgenomen in voormelde wetsbepaling. Verzoekers bemerking dat de zienswijze van verweerder – en dus ook deze van de Raad van State, die ook werd verwoord in het arrest van de Raad van 28 februari 2025 met

nr. 322 669 – niet verenigbaar is met de bedoeling van de wetgever, wordt niet ondersteund met overtuigende stukken.

Verweerder is er voorts niet zo maar vanuit gegaan dat verzoeker niet meer afhankelijk is van zijn vader. Hij heeft namelijk vastgesteld dat verzoeker zelf geruime tijd onafgebroken is tewerkgesteld. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier en verzoeker toont niet aan dat het inkomen dat hij verwerft ingevolge zijn tewerkstelling onvoldoende zou zijn om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Aangezien in België loonnormen gelden en verzoeker officieel is tewerkgesteld, kan daarenboven niet worden aangenomen dat de inkomsten uit arbeid die verzoeker verwerft niet zouden volstaan om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Het feit dat verweerder, volgens verzoeker, snel een beslissing heeft genomen en dat hij geen vermeldingen in de bestreden beslissing heeft opgenomen inzake overtuigingsstukken die hoe dan ook niet kunnen leiden tot het besluit dat hij ten laste is van zijn vader, laat niet toe te concluderen dat deze beslissing niet deugdelijk werd voorbereid. De Raad stelt in dit verband vast dat de voorgelegde documenten ter staving van het bestaan van een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en de referentiepersoon uitsluitend betrekking hebben op verzoekers situatie toen hij nog in het land van herkomst verbleef, waardoor deze irrelevant zijn in het licht van verweerders vaststelling dat verzoeker na zijn vertrek uit dat land zelf is beginnen werken, waardoor hij een inkomen geniet dat hem moet toelaten in zijn levensonderhoud te voorzien. Verweerder heeft ook correct gesteld dat het loutere gegeven dat verzoeker op hetzelfde adres als de referentiepersoon is gedomicilieerd niet automatisch tot gevolg heeft dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Wat betreft de neergelegde stukken die betrekking hebben op de andere voorwaarden gesteld door artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft verweerder correct gesteld dat de voorwaarden voor gezinshereniging cumulatief van aard zijn en dat de vaststelling dat niet is voldaan aan één voorwaarde volstaat om de verblijfsaanvraag af te wijzen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat zij is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of disproportionele wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel, die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Luidens artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens heeft elkeen het recht op eerbiediging van zijn privé-, familie- en gezinsleven. Dit fundamenteel grondrecht is onder andere gericht op de bescherming en ontplooiing van alle sociale en familiale banden, en moet te allen tijde gerespecteerd worden, hetgeen impliceert dat dit recht ook gerespecteerd moet worden in een migratiecontext (EHRM 30 november 2017, nr. 37283/13, Strand Lobben e.a. t. Noorwegen, §204).

Het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven is evenwel geen absoluut recht, en kan dus in bepaalde omstandigheden beperkt worden, zoals in het licht van het migratiebeleid dat een staat wenst te voeren. In casu moet er een belangenafweging gemaakt worden tussen het belang van verzoekers en hun familiebanden enerzijds en het belang van de Belgische staat bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (zie RvV nr. 247 472 van 14 januari 2021). Zie:

“The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences. However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say, justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see Dalia v. France, 19 February 1998, § 52, Reports 1998-I; Mehemi v. France, 26 September 1997, $ 34, Reports 1997-VI; Boultif, cited above, § 46; and Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 113, ECHR 2003-X).” (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Unert. Nederland, § 54)

In casu heeft verzoeker vooreerst een beschermenswaardig gezinsleven in België. Wat betreft het gezinsleven is de bescherming van artikel 8 EVRM gericht op de natuurlijke en ‘normale’ ontplooiing van familiale relaties en banden (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx t. België, § 31). De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stipuleert wat precies moet verstaan worden onder ‘familiebanden’. Concreet slaat het op de aanwezigheid van hechte persoonlijke banden (EHRM 24 januari 2017, nr. 25358/12, Paradiso en Campanelli t. Italië, § 140). Of er sprake is van een beschermenswaardige familiale band, moet bijgevolg blijken uit de feitelijke omstandigheden.

Zoals reeds toegelicht bestaat er tussen verzoeker en zijn vader een beschermenswaardig gezinsleven, daar er los van hun directe biologische afstammingsband en hun affectieve banden, een afhankelijk-heidsrelatie bestaat tussen hen.

De vader van verzoeker heeft steeds ingestaan voor de studies van verzoeker en zijn dagdagelijkse onderhoud. Verzoeker is ook nog steeds gedomicilieerd op het adres van zijn vader.

Derhalve is er in casu sprake van een beschermenswaardige familiale band tussen verzoeker en zijn vader, zeker nu vaststaat dat hij materieel en emotioneel afhankelijk is van hem (EHRM 15 juli 2003, r. 52206/99, Mokrani t. Frankrijk).

Nu vaststaat dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België, leidt een weigering tot gezinshereniging dan ook tot een schending van artikel 8 EVRM.

Een inmenging in het recht op respect voor het familieleven is slechts toegestaan indien deze door de wet voorgeschreven is, en noodzakelijk is in een democratische samenleving in onder meer het belang van de nationale veiligheid. Naast de legaliteitstoets, moet een inmenging derhalve ook een wettig doel nastreven en bovendien proportioneel zijn.

Zelfs indien de bestreden beslissing naar het oordeel van Uw Raad de wettigheidstoets zou doorstaan (quod non), dan kan deze bezwaarlijk de proportionaliteitstoets doorstaan, zoals deze ontwikkeld is door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Ten eerste moet de inmenging door de overheid kunnen leiden tot vervulling van het wettelijk doel. In voorliggend dossier kan aangenomen worden dat deze voorwaarde vervuld is.

Ten tweede mag er geen minder strenge, maar even efficiënte beslissing mogelijk geweest zijn. Gelet op de afhankelijkheidsrelatie met zijn vader, meent verzoeker dat het nadeel dat hij zal ondervinden, zowel emotioneel als wat betreft zijn levensonderhoud, niet opweegt tegen het voordeel dat de verwerende partij beoogt bij de bestreden beslissing. Zoals hoger geschetst werd zijn band met vader niet voldoende onderzocht, en zo blijkt dat er vervolgens geen correcte afweging gemaakt wordt in het licht van artikel 8 EVRM.

Op dit punt moet eveneens aangestipt worden, dat wanneer verzoeker niet toegelaten wordt tot een gezinshereniging met zijn vader, hij geen enkel verblijfsrecht heeft en op geen enkele wijze in België kan blijven in deze precaire verblijfsstatus. Dit komt neer op een bijzonder zware maatregel lastens verzoeker.

De verwerende partij biedt geen enkele draagkrachtige motivatie om de gezinshereniging te weigeren, wat an sich de materiële motiveringsplicht schendt.

Om deze reden is de bestreden beslissing tevens manifest disproportioneel, derde aspect bij de fair balance-toets.

De bestreden beslissing houdt derhalve een schending in van artikel 8 EVRM ten aanzien van verzoeker.”

2.2.2. De Raad merkt op dat verzoeker een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is

dus op grond van de bepalingen van dit wetsartikel dat verweerder diende te onderzoeken of verzoeker in aanmerking kwam voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Verweerder heeft, na een grondig onderzoek, geconcludeerd dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon – in casu zijn Belgische vader – waardoor hij niet voldoet aan één van de voorwaarden om, overeenkomstig artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Verzoekers loutere overtuiging dat hij op basis van artikel 8 van het EVRM verblijfsrechtelijke aanspraken kan maken, impliceert niet dat verweerder niet zou vermogen vast te stellen dat hij niet voldoet aan de vereisten om een recht op verblijf te genieten op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker zich niet op artikel 8 van het EVRM heeft beroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, ziet de Raad niet in waarom verweerder – zoals verzoeker voorhoudt – een belangenafweging in het licht van deze verdragsbepaling zou dienen door te voeren, dan wel zou moeten motiveren waarom hij van mening was dat hij niet (alsnog) op grond van deze verdragsbepaling tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. Artikel 8 van het EVRM houdt daarenboven geen bijzondere formele motiveringsplicht in (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.974; RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)). De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook geenszins om, indien hij van oordeel is dat hij, gelet op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, tot een verblijf in het Rijk moet worden gemachtigd een aanvraag hiertoe in te dienen. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet biedt hem de mogelijkheid om dit te doen.

In zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om, met zijn uiteenzettingen aangaande artikel 8 van het EVRM, de Raad ertoe te brengen in de plaats van het bevoegde bestuur – dat hiertoe, zoals gesteld, kan worden gevat – te bepalen of hij op basis van deze verdragsbepaling tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd, kan het volstaan te benadrukken dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt zelf beslissingen te nemen omtrent het al dan niet toekennen van een verblijfsstatus aan een vreemdeling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen middelen aangevoerd die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,	voorzitter
T. LEYSEN,	griffier
De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	G. DE BOECK